

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

บางที่คุณอาจไม่ชอบดูหนัง บางที่คุณอาจไม่ชอบฟังเพลง
แต่ทุกคนต่างมีความรักความชื่นชอบของตัวเอง
ทุกคนต่างหวังอยากให้ตัวเองมีอนาคตสดใส
เช่นนั้นเราจึงควรกตติยติดตามทิศทางลมของวงการแฟชั่น
เช่นนั้นคุณก็เป็นแฟนคลับวงการแฟชั่นคนหนึ่ง
หากสนใจทิศทางลมวงการแฟชั่น
ก็ต้องอ่านนิตยสาร ติดตามนางแบบนายแบบ ชมแฟชั่นโชว์
— มั่วเงินฮวน

กลับมาเกิดใหม่ เป็นซูเปอร์โมเดล 3

重生超模

莫晨欢

มั่วฉินฮวน

เขียน

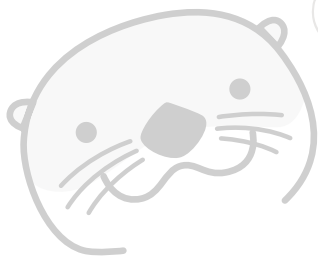
เมิ่งเหวิน

แปล

โรสพิบลิชซิ่ง
กรุงเทพมหานคร

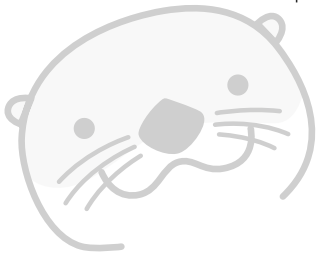
หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

โลกแห่งรันเวย์ของหมิงอวี่นับวันยังมีสีสัน หากคุณยังคงเป็นแฟนคลับเหนียวแน่นของเขา เขาจะตอบแทนคุณด้วยความฟิน ความสนุกของเรื่องนี้ คือการได้มีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องในฐานะแฟนคลับของเห็ดหอมน้อย ตามเชียร์ เอาใจช่วย และกันด่าบรรดาตัวร้ายไม่เอาไหน ที่คิดจะเข้ามาขัดขวางเส้นทางอันเจิดจ้าของเห็ดหอมน้อยหมิงอวี่

แอบกระซิบเบาๆ ว่า เล่มนี้เห็ดหอมน้อยแซ่บมากจริงๆ

Rose
PUBLISHING

เมษายน 2563

ທດສະວະນ

บทที่ 43

ช่วงเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งชั่วโมง ในโลกออนไลน์เต็มไปด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ คนที่เห็นข้อความในเวบบอร์ดคิดเชื่อมโยงไปอีกทิศทางหนึ่งไม่ได้ ในขณะเดียวกันก็เริ่มมีเสียงถกเถียงถึงนักแสดงอีกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ทำไมพอคุณถ่ายหนังกับเจียงไคหยางผู้เปี่ยมประสบการณ์กลับมีเพียงเจียงไคหยางที่ได้รับบาดเจ็บ แต่คุณไม่เป็นอะไรเลยสักนิด

แฟนคลับหมิงอวี้ยังไม่ทันได้โต้ตอบ ก็ถูกแฟนคลับสมองนิ่มกลุ่มนี้ด่าละแล้ว

ไอดอลคนโปรดของพวกเขายังสลบไสลไม่ได้สติ ขาก็หัก พวกแฟนคลับร้อนใจจนทนอยู่เฉยไม่ได้ จึงพากันออกมาซักถามและรุมด่าสารพัดถึงขนาดมีคนเข้าไปโพสต์ข้อความในฟอรัมออฟฟิเชียลเว็บไซต์มิวส์ของหมิงอวี้เรียกร้องให้เขาออกมาตอบคำถาม!

ในเวบบอร์ดของเจียงไคหยางบอกว่า ‘นี่เป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว’

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว...

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว!

นี่เป็นคำพูดล่อเป้าชวนให้คนคิดมากซัดๆ!

ทั้งประโยคไม่มีการเอ่ยถึงว่าตกลงเจียงไคหยางได้รับบาดเจ็บได้อย่างไร แต่กลับมีนัยซ่อนเร้นหลายประเด็น หนึ่ง เจียงไคหยางได้รับ

บาดเจ็บตอนเข้าจากกับหมิงอวี๋ สอง มีเจียงไคหยางเพียงคนเดียวที่ต้อง
หมุนตัวกลางอากาศ ในขณะที่หมิงอวี๋ไม่เป็นอะไรเลย สาม เจียงไคหยาง
บาดเจ็บสาหัส กระดูกหัก หมดสติจนปานนี้ยังไม่ฟื้น!

สองประเด็นแรกเป็นความจริง แต่ประเด็นสุดท้ายทำให้ริมฝีปากบาง
ของสี่เจ้อยกสูงขึ้นเล็กน้อย ปรากฏเป็นรอยยิ้มเย็นซา “มันไปกระแทกถูก
ตรงไหนเข้าถึงได้หมดสติไม่ฟื้น ขาหมอนั่นคือหัวสมองมันเหวอ ขาหักแล้ว
สะเทือนไปถึงสมองหรือไง จนปานนี้ถึงยังไม่ฟื้นสักที?”

ดิงบัวร่วมวงเหินแถม “คนในกองถ่ายบอกว่าตอนนำเจียงไคหยาง
มาส่งโรงพยาบาลยังมีสติอยู่เลย เขาขาหักไม่ใช่สมองพังสักหน่อย เพียง
แต่ว่าตอนนั้นไม่รู้ว่เพราะอะไร อยู่ๆ ก็บอกว่าหมดสติไป”

สี่เจ้อหันกลับไปมองทางประตูห้องพักผู้ป่วยคราวหนึ่ง จากนั้นก็เลื้อย
ไปมองหลังหูลูซึ่งนั่งอยู่ไม่ไกล “คุณเข้าไปอยู่เฝ้าเขาเถอะ ป้องกันไม่ให้เกิด
เรื่องอะไรขึ้น ผมกับดิงบัวจะออกไปธุระข้างนอกก่อน”

หลังหูลูมาพร้อมกับดิงบัว พอได้ยินคำพูดนี้ ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด
เธอจึงเห็นด้วยกับสี่เจ้อโดยไม่ลังเลสักนิด

สี่เจ้อกับดิงบัวจึงปลีกตัวออกมาจากห้องพักผู้ป่วยของหมิงอวี๋ เดินไป
อีกฟากของทางเดิน

“ฉันว่าเป็นไปไม่ได้ที่เจ้าเจียงไคหยางนั้นจะยังหมดสติอยู่ หมอนั่นคิด
จะใช้วิธีนี้เรียกร้องความเห็นใจจากแฟนคลับ ช่วยทำให้ผู้กำกับสวี่ประทับใจ
ในตัวเขาจะได้ไม่เปลี่ยนตัวนักแสดง ยอมเก็บบทนี้ไว้ให้เขา” ดิงบัวเดินไป
พร้อมกับบวิเคราะห์ “สวี่อึ้งจึงมีความเป็นนักธุรกิจสูงมากคนหนึ่ง เจียงไคหยาง
ขาหักแบบนี้ เข้าจากถ่ายทำบทนี้ไม่ได้อย่างน้อยสองเดือน หนังของสวี่อึ้ง
อีกครั้งปีต้องเข้าฉาย เดิมทีก็เร่งถ่ายทำกันจะแยะอยู่แล้ว เขาไม่มีทางรอ
เจียงไคหยางได้แน่ มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะฉีกสัญญา เปลี่ยนตัว
นักแสดง”

ใบหน้าหล่อเหลาเย็นซาของสี่เจ้อปราศจากคลื่นอารมณ์ใดๆ เขา
เอ่ยถาม “ทำไมถึงไม่ไปหาเจ้าเจียงอะไรนั่นที่ห้องพักคนไข้โดยตรงเลยล่ะ”

ชื่อของคนไม่สำคัญแบบนี้ สี่เจ้อไม่คิดจะจดจำให้เปลืองพื้นที่สมอง

แม้แต่หน่อย

ดิงบัวหัวเราะ “ฉันก็คิดจะไปอยู่หออก แต่ผู้ช่วยของหมอนั่นสั่งให้คนมาเฝ้าหน้าประตูไว้ กันไม่ให้แขกเข้าเข้าไป แม้แต่ทีมงานกองถ่ายก็ไม่อนุญาตให้เข้า บอกว่าอะไรนะ...กำลังอยู่ในระหว่างการรักษาแบบเป็นความลับให้คนนอกไม่รู้ได้เป็นอันขาด”

ฟังมาถึงตรงนี้ ลีเจ้อชะงักเท่า เขาหลุบตาลงก่อนเหล่มองผู้จัดการส่วนตัวของตนด้วยสีหน้ามืดมนและเย็นเยียบ “ดิงบัว สองปีมานี้นายนิสัยดีขึ้นไม่น้อยเลยจริง ๆ นะ”

เมื่อดิงบัวได้ยินเช่นนั้นก็ถึงกับอึ้งไป “อะไรนะ”

“ฟังประตูเข้าไปไม่เป็นหรือไง ไปลากตัวมันลงมาจากเตียงให้ฉันเดี๋ยวนี้ ในเมื่อมันอยากหมดสติ งั้นนายก็ไปหาคนมา ซ้อมให้มันหมดสติจริง ๆ ซะ!”

เสียงทุ้มต่ำแฝงอันตรายของชายหนุ่มดังขึ้นกลางโถงทางเดินเงียบสงบในโรงพยาบาล ในกระแสเสียงเจือความดุหมั่นเหยียดหยาม ประหนึ่งคำว่า “ซ้อมให้มันหมดสติ” ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย แต่เป็นเพียงเรื่องขี้ปะติ๋วในชีวิตที่พบเห็นได้ดาษดื่นทั่วไป

ออรา่อสูรแผ่กระจายรอบตัวชายหนุ่ม ดวงตาทงสีริ้วาเฉียบคมหริ่งเล็กลง แวตาแสนลึกล้ำคุ่นนั้น อย่าวแต่คนไข้ที่เดินผ่านมา ขนาดดิงบัวเองยังสะท้านเยือกไปทั้งตัว รู้สึกหนาวสั่นไปถึงก้นบึ้งหัวใจ

ในเวลาต่อมา ดิงบัวทำตามทีลีเจ้อบอกแบบลังเลอยู่บ้าง โดยการหาชายฉกรรจ์หุ่นล่ำไปฟังประตูห้องพักคนไข้ดัง “โครม”

แท้จริงลีเจ้อเป็นคนแบบไหน

คุณคงคิดว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษมากคนหนึ่ง เพราะยามที่เขาต้องเผชิญหน้ากับคนที่ไม่มีเจตนาร้าย แม้ไม่ทำตัวใกล้ชิดเป็นกันเอง แต่ก็ไม่ได้ทำตัวหมิ่นเหม่นินทา รักษาบุคลิกและความมีมารยาทไว้ได้อย่างสง่างาม

แต่ในขณะเดียวกัน คุณก็คงคิดว่าเขาเป็นคนอำมหิตเลือดเย็นคนหนึ่ง

ตอนลีเจ้อเพิ่งเข้าวงการนายแบบ เคยถูกคนวางยาที่สหรัฐอเมริกา ฝ่ายตรงข้ามเป็นทายาทรุ่นที่สองของมหาเศรษฐี ลีเจ้อสามารถจับได้ได้ตั้งแต่แวบแรก ฝ่ายตรงข้ามไม่รู้จักรวบรวมหลักฐานให้ตี้อยู่ๆ ก็เอายามาใส่

ในแก้วเหล้าของเขา กระทำเรื่องสกปรกชั่วช้า

สี่เจ็ตตอบแทนอีกฝ่ายโดยการกรอกเหล้านั้นใส่ปากทายาทรุ่นที่สองคนนั้น จากนั้นก็ปิดประตูห้องฝ่ายตรงข้ามไว้ในห้องที่มีชายฉกรรจ์เป็นโขน ให้ทายาทรุ่นที่สองคนนั้นได้เสพสุขสำเริงสำราญกับยาที่ตัวเองอุตส่าห์เตรียมไว้ จะได้ว่าว่าฤทธิ์ยามีประสิทธิภาพรุนแรงมากแค่ไหน

สี่เจ็ตยอมไม่ใช่คนดีแน่นอน แต่ในช่วงสองสามปีมานี้ เขาก็ไม่ใช่คนเลว

ขอเพียงคุณไม่ล้าเส้นเขา ทุกคนก็เป็นเพื่อนกันได้ สามารถอยู่ร่วมกันฉันมิตร แต่เมื่อใดก็ตามที่คุณไปทำให้เขาโมโหขึ้นมาจริง ๆ ผลร้ายที่จะตามมา แม้แต่ตั้งป้อมยังไม่กล้าจินตนาการ

ยกตัวอย่างเช่น ทายาทตระกูลสี่รุ่นที่สองคนนั้นเมื่อพยายามออกฤทธิ์ถูกกระทำจนเปลี่ยน สุดท้ายคนทางบ้านของฝ่ายตรงข้ามมาเอาเรื่องสี่เจ็ตถึงที่ คิดจะสั่งสอนให้เขาได้บทเรียน แต่ผลลัพธ์กลับถูกสี่เจ็ตตอกกลับ “คุณควรดีใจด้วยซ้ำที่ผมรู้ทันพฤติกรรมเขาก่อน ไม่อย่างนั้นเวลานี้คนที่พวกคุณแบกสังขารมาหาผมไม่ใช่แค่ผู้ป่วยกะปลกกะเปลี่ย แต่เป็นศพศพหนึ่งมาคุกเข่าอยู่หน้าประตูตระกูลสี่ของผม”

น้อยครั้งมากที่สี่เจ็ตจะใช้ป้อมหลังตระกูลตัวเองข่มคนอื่น แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็ไม่เคยถือสาที่จะใช้ประโยชน์ในสถานะตัวตนของเขา

และในเวลานี้เขาก็ไม่ใช่นายแบบหน้าใหม่ที่เพิ่งเข้าวงการแฟชั่นคนนั้นแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้ชื่อเสียงฐานะตระกูลตน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเรื่องซี้พงแบบนี้ สี่เจ็ตสามารถบีบอีกฝ่ายให้ตายคามือได้สบาย โดยไม่ต้องออกแรงสักกระพริบ

ด้วยเหตุนี้ตอนประตูห้องพักผู้ป่วยของเจียงไคหยางจู่ ๆ ก็ถูกคนถือโครมพังเข้ามา

ก่อนหน้านี้เขายังถือโทรศัพท์มือถือเปิดดูเว็บบัวด้วยท่าทางสงบนิ่งและเยือกเย็น ขาขาถูกหุ้มด้วยเปลือกหนาเตอะ โดยมีผ้าพันแผลแขนห้อยต่อแหว่งอยู่กลางอากาศ แต่หลังจากประตูถูกตีเปิดออก เจียงไคหยางตกตะลึง โทรศัพท์มือถือร่วงตกจากมือ

ในห้องนั้นเงียบกริบ แม้แต่เข็มกลัดยังได้ยิน

ราวกับอากาศถูกแช่แข็งไว้ เจียงไคหยางหันไปมองชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่กำยำหลายคนที่ฟังประตูเข้ามาด้วยใบหน้าชาซีด ดูเหมือนเขาจะตระหนักได้ว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง ถึงกระนั้นก็ยังไม่เข้าใจว่า แท้จริงเกิดอะไรขึ้น

ตอนแพทย์บอกเจียงไคหยางว่าเขาต้องพักรักษาอาการบาดเจ็บอย่างน้อยหนึ่งเดือนถึงจะลงจากเตียงได้ ต้องรักษาตัวอีกสามเดือนถึงจะเดินเหินได้เป็นปกติ เจียงไคหยางก็แอบตัดสินใจแล้วว่า ‘ไม่ว่าต้องใช้วิธีไหนก็ตาม เขาต้องรักษาบทอนี้ให้อ้วนไว้ให้ได้!’

เจียงไคหยางเป็นดาวรุ่งมาแรงดวงใหม่ที่ทางซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์พยายามผลักดันปลุกปั้นในช่วงหนึ่งปีนี้ แต่ถึงอย่างไรซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ก็เป็นบริษัทเอนเตอร์เทนเมนต์ที่ใหญ่ที่สุดของหัวเซีย จึงมีดาราดาวรุ่งมาแรงอย่างเจียงไคหยางอยู่ในสังกัดไม่ต่ำกว่ายี่สิบคน

ส่วน **อาสนี่** เป็นภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ที่ซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ทุ่มทุนสร้างกว่าพันล้าน

ขอเพียงได้ร่วมแสดงเป็นบทพระรองในภาพยนตร์เรื่องนี้ เจียงไคหยางก็จะดังเปรี้ยงทะลุฟ้า กลายเป็นดาราดาวรุ่งที่มาแรงและดังที่สุดในปีนี้

กว่าจะคว้าบทนั้นมาได้ เจียงไคหยางต้องขอร้องอ้อนวอนผู้จัดการส่วนตัวนานมาก ในขณะเดียวกันก็ต้องไปกินข้าวกับนายทุนเศรษฐกิจคนหนึ่งหลายมื้อจึงจะมีสิทธิ์ได้ออดิชั่นบทนี้ และเขายังไปตีชี๊ฝากเนื้อฝากตัวกับโปรดิิวเซอร์ไว้แล้ว ในช่วงเวลาสำคัญแบบนี้ จู่ๆ ต้องมาขาดงานสามเดือน คาดว่าผู้กำกับส่วีคงเขี้ยวออกจากกองถ่ายอย่างไร้ความสงสารเห็นแน่!

เจียงไคหยางจะไม่ยอมให้มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเด็ดขาด!

ดังนั้นจึงมีเหตุการณ์เมื่อสี่สิบนาทีก่อนหน้านี้เกิดขึ้น

เจียงไคหยางแอบปิดบังเรื่องนี้ไว้ แล้วรวมหัววางแผนกับผู้ช่วยของเขา ตัดสินใจจะใช้แผนเล่นละครตรามา ให้พวกแฟนคลับออกหน้าแทนตนเอง

อันดับแรกห้ามพูดว่าอุบัติเหตุครั้งนี้มีสาเหตุมาจากเขา แล้วยังต้องแสดงละครว่าอาการบาดเจ็บของเขาสาหัสมาก ทางที่ดีคือหมดสติไม่ฟื้นไป

เลย สุดท้ายทำให้เรื่องนี้ลุกลามใหญ่โต ลากคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องกลายเป็นประเด็นดราม่าไปด้วย

ในขณะที่ผู้ช่วยของเขาอย่างลั้งเล เจียงไคหยางก็นึกซื้อหนึ่งชิ้นมาได้...
หมิงอวี่

เขาไม่ชอบซื้อหน้ากากแบบระดับล่างคนนี้มาตั้งแต่แรกแล้ว อีกอย่าง
ต่อให้ครั้งนี้ถือว่าหมิงอวี่ได้ช่วยชีวิตเขาไว้ แต่คำบอกเล่าจากปากผู้ช่วย
หมิงอวี่ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย แค่มือมีรอยขีดเล็ดออกนิดหน่อย
สามารถถ่ายหนังต่อได้

ตอนนี้หมิงอวี่เป็นเพียงนายแบบชั้นหนึ่งในสังกัดมิวส์เท่านั้น เจียง-
ไคหยางรู้ว่าบริษัทมิวส์ก็เหมือนกับซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ ถือเป็นบริษัท
แนวหน้าในวงการแฟชั่นและวงการบันเทิง หมิงอวี่คนนี้เริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่
รู้จักในช่วงหนึ่งปีนี้ คาดว่าสถานะของหมิงอวี่ในบริษัทมิวส์ยังเทียบสถานะ
ของเขาในซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ไม่ได้ละมั้ง ดังนั้นการลากอีกฝ่ายมาร่วม
วงมีข่าวดราม่ากับเขา ถือว่าเหมาะสมที่สุดแล้ว

เจียงไคหยางยังเคยคิดอีกว่า ด้วยฝีมือการแสดงของตัวเองเกิดเรื่อง
ผิดพลาดแบบนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ต้องเป็นเพราะหมิงอวี่นั่นแหละ อยู่ๆ
มาทำตาดูดันอ้ามหิตไล่เขา ทำให้เขาตกใจเพลออินไปกับบทจนตั้งสติไม่ทัน
ทำให้มีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น

ทั้งหมดถูกคำนวณไว้เรียบร้อยแล้ว กว่าที่บริษัทและผู้จัดการส่วนตัว
เขาจะพบสิ่งผิดปกติ เจียงไคหยางก็ตัดสินใจโพสต์ข้อความลงเวบบ์ด้วย
ตัวเอง อันดับแรกเพื่อปลอบแฟนคลับ รองลงมาก็บอกว่าอุบัติเหตุครั้งนี้
เป็นความผิดพลาดของเขา แต่เขาชอบภาพยนตร์เรื่อง *อาณัติ* มากจริงๆ

แม้เจียงไคหยางจะทำได้แต่แรกว่าแฟนคลับเขาจะต้องพุ่งเป้าอุบัติเหตุ
ครั้งนี้ไปที่หมิงอวี่ แต่เขาคิดไม่ถึงว่าครั้งนี้แฟนคลับจะบ้าคลั่งขนาดนี้ ถึงขั้น
ตั้งข้อสงสัยว่าหมิงอวี่เป็นคนทำให้เขาบาดเจ็บ และรุมปรักปรำด่าหมิงอวี่
สาหัสเสียเทเสียในโลกออนไลน์

แต่ตอนจบก็ไม่ได้เลวร้าย เพราะถึงยังอีกหนึ่งชั่วโมงให้หลัง เขา
ก็จะโพสต์เวบบ์บอกว่าหมิงอวี่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสาเหตุการบาดเจ็บ

ครั้งนี้ เขาคิดจะยืมใช้ชื่ออีกฝ่ายแค่สองชั่วโมงเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรสักหน่อย มิหนำซ้ำยังสามารถทำให้มีคนรู้จักชื่อ “หมิงอวี” นายแบบระดับล่างเพิ่มขึ้น ดีไม่ดีหมิงอวีต้องมาขอบคุณเขาด้วยซ้ำ

ทุกสิ่งเตรียมไว้พร้อมแล้ว เขาก็แต่ลมตะวันตก¹ ทว่าตอนนี้เรื่องราวกลับแตกต่างจากที่เจียงไคหยางจินตนาการไว้ราวกับหนังคนละม้วน ทำให้บอดี้การ์ดที่ยืนเฝ้าหน้าประตูห้องพักเขา อยู่ดี ๆ ก็หายตัวไปไม่เห็นแม้แต่เงา

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนี้...ดูเหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้อง!

เจียงไคหยางรู้สึกว่าจะหวะหัวใจตัวเองเต้นเร็วขึ้น ตึกตัก ๆ ถึกระชั้นขึ้นเรื่อย ๆ! ก่อนที่หัวใจเขาจะกระเด็นหลุดออกมานอกหน้าอก ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียง...

“ตึก ๆ” ดังขึ้นระลอกหนึ่งจากหน้าประตูห้องพักผู้ปวย ดังไกล้เข้ามานี้เป็นเสียงรอนแท่นเหยียบลงบนพื้น จังหวะก้าวเดินของผู้มาเยือนไม่เร่งรีบ แต่ทุกอย่างก้าวเดินอย่างมั่นคง ไม่รีบร้อนหรือแสดงความกังวลแต่ก็ไม่ถึงกับเนิบนาบเชื่องช้า ยังไม่ทันเผยโฉมหน้า แผ่นหลังเจียงไคหยางก็เหวี่ยงแตกกาฬ ขนลุกชันไปหมดแล้ว

ชั่วพริบตาเห็นตอนที่เห็นปลายเท้าสวมรองเท้าหนังเป็นเงามันปลาบมาปรากฏอยู่ในห้อง เจียงไคหยางค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น ในที่สุดก็เห็นหน้าอาคันตุกะชัดเจน แต่เสียวินาทีที่เขาเห็นหน้าฝ่ายตรงข้ามชัดเจนตาในสมองพลันเกิดเสียงระเบิด “ตูม” ดังขึ้น...

ทำไมคนผู้นี้ถึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้!

ชื่อของคนบางคนสามารถข้ามวงการได้ และเป็นที่รู้จักของคนทั่วโลกได้

¹ ลำนวนนี้มีที่มาจากเรื่อง สามก๊ก ตอนขงเบ้งสั่งให้จิวยี่เตรียมทัพให้พร้อม และอาสาใช้ลมตะวันตกเผาทัพเรือของโจโฉ ทั้งนี้ขงเบ้งไม่ได้มีความสามารถหรือเวทมนตร์ในการเรียกลมเรียกฝนแต่อย่างใด แต่เพราะเชี่ยวชาญในคัมภีร์อี้จิงที่บันทึกความเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติเอาไว้โดยละเอียดว่าเวลาช่วงใดจะเกิดเหตุการณ์ใดขึ้น จึงสามารถคำนวณช่วงเวลาที่จะเกิดลมตะวันตกในการโจมตีเป่ลวเพลิงให้ถูกไหม้กองทัพอเรือของโจโฉได้

สีจ๋อก็เป็นหนึ่งในบุคคลเหล่านั้น

ก่อนหน้านี้เจียงไคหยางเคยไปร่วมงานแพชั่นโชว์โอต์กูตูร์แบรนด์จี๋เหอหย่ามาครั้งหนึ่ง เพราะในวงการบันเทิงมีดาราสีที่สามารถมาร่วมงานแพชั่นโชว์ครั้งนั้นได้น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย แต่ขอเพียงได้มาร่วมงานก็หมายความว่า คุณก็เคยก้าวเข้าสู่ประตูลงชมนั่นสูงมาแล้ว

ด้วยเหตุนี้ผู้จัดการส่วนตัวของเขาต้องลงทุนลงแรงไปไม่น้อยกว่าจะช่วยหาบัตรเชิญมาให้เขาได้สักใบ และในงานแพชั่นโชว์ครั้งนั้น เจียงไคหยางได้เจอสีจ๋อเป็นครั้งแรก สีจ๋อแ่ออกมาทักทายและทักทายทุกคนในฉากสุดท้ายก่อนงานแพชั่นโชว์จะปิดฉากลง แต่ท่วงท่าสูงศักดิ์สง่างามแบบนั้น แม้จะเป็นเพียงรอยยิ้มสุภาพอ่อนโยนตามมารยาทก็ทำให้เจียงไคหยางรู้สึกได้ถึงช่องว่างความแตกต่างราวฟ้ากับเหว

ระหว่างเขากับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ แตกต่างห่างไกลกันคนละชั้น รู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามเจิดจรัสเปล่งแสงจนตนละลายใจเป็นอย่างยิ่ง

ในคอร์ธันฟาราวกับมีเพลิงแผดเผา เจียงไคหยางผินอำปากพะงาบแต่ยังไม่ทันได้บิปากพูดก็เห็นสีจ๋อเหลือบตามองลงมาด้วยมาดสุขุมเย็นชามองเขาด้วยสายตานิ่งๆ แต่แฝงความเย็นเยียบ ริมฝีปากบางยกสูงขึ้นเล็กน้อยขณะเอ่ยถาม “นายแซ่เจียงใช่ไหม”

เจียงไคหยางตัวสั่นงันงก พยักหน้าหงิกๆ ตามสัญชาตญาณ

ริมฝีปากสีจ๋อประดับรอยยิ้มกว้างขึ้น แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับส่งไปไม่ถึงแววตา เขาเกริ่นขึ้น “ตั้งแต่บรรลุนิติภาวะ ฉันเข้าใจมาตลอดว่าทุกคนล้วนเป็นอารยชน มานั่งคุยกันด้วยเหตุผล ย่อมดีกว่าลงไม้ลงมือเสมอ”

คำพูดนี้ของสีจ๋อทำให้เจียงไคหยางงุนงง ตั้งสติคิดตามไม่ทัน

“ฉันคิดว่า ในเมื่อตัวนายเองก็พูดไปแล้วว่าตอนนี้ยายังหมดสติไม่ฟื้น เช่นนั้นในฐานะที่ฉันเป็นคนมีเมตตาจึงไม่ถือสาที่จะช่วยให้การปรารถนาเล็กๆ นี้นายกลายเป็นจริง ฉันจะทำให้นายหมดสติไม่ฟื้นของจริง”

เจียงไคหยางไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่า ในสังคมยุคนี้จะมีจอมเผด็จการแสนป่าเถื่อนไร้เหตุผลเช่นนี้อยู่อีก!

แต่ไหนแต่ไรมาลีเจ๋อเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น ทันทึที่ลิ้นเสียง คำบัญชาของเขา ผุ่งชายฉกรรจ์หุ่นล่ำบึกซึ่งยืนอยู่ในห้องพักผู้ป่วยกลุ่มนั้น กรูเข้ามาล้อมเขาไว้ทันที กำปั้นหนักๆ กระแทกใส่ตัวเจียงไคหยางราวกับ ชกกระสอบทราย มิหนำซ้ำแต่ละหมัดต่อยในตำแหน่งที่เหมาะสมเหม็งมาก ไม่ได้กระทบถูกจุดสำคัญที่อันตรายถึงชีวิตแต่อย่างใด ทว่าแต่ละหมัดที่ซัด ลงไปให้ความรู้สึกเจ็บเป็นพิเศษ เจ็บสุดๆ

จู่ๆ ก็ถูกซ่อมแบบบวบบับไม่ทันให้ตั้งตัวอย่างนี้ เจียงไคหยางจึงเวียน มึนงงไปหมด ในขณะที่สติกำลังพร่าเบลอ เจียงไคหยางเห็นชายหนุ่มแสน สุธภาพสวมแว่นตาคนหนึ่งเก็บโทรศัพท์มือถือเข้าขึ้นมาจากพื้น หลังใช้ ผ้าเช็ดหน้าเช็ดอย่างละเอียดลอออยู่นาน ก็ส่งให้ลีเจ๋อที่อยู่ข้างๆ

ท่าทางของลีเจ๋อยังคงสูงศักดิ์เย็นชาเหมือนดังตอนที่เขาเคยเห็นในงาน แพชั่นโชว์โอด์กูตูร์เบอร์นด์จีเหอหย่า เป็นบุคลิกสูงส่งงามที่ชาตินี้เจียงไคหยาง ไม่อาจมีได้

ในขณะที่เขากำลังถูกเหล่าชายฉกรรจ์รุมกินโต๊ะอยู่นั้น ลีเจ๋อไม่เจียด เวลาให้เขาแม้เพียงเสี้ยว มีแต่ชายหนุ่มแสนสุภาพที่อยู่ข้างๆ แสยะยิ้มเยาะหยัน “ห้ามตอยหน้า ยังต้องถ่ายรูปอีก อย่าทิ้งหลักฐานใดๆ ไว้เด็ดขาด รู้หรือเปล่า”

ห้านาทีสั้นๆ นี้ เป็นห้านาทีที่ยาวนานยิ่งซ้ำที่สุดเท่าที่เจียงไคหยาง เคยประสบมาในชาตินี้

หมัดของชายฉกรรจ์คนหนึ่งกระแทกถูกท้องเขาอย่างแรง เจียงไคหยาง กระอักน้ำดีออกมาอย่างสุดจะทันทน ได้แต่นอนเบ๊บไร้เรี่ยวแรงอยู่บนเตียง

เวลานั้นนอกจากใบหน้าซีดเผือดแล้ว บนหน้าผากเจียงไคหยางยังเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อผุดพราย ดูจากภายนอกไม่เห็นร่องรอยบาดแผลใดๆ ลักนิต ยังดูแข็งแรงกระปรี้กระเปร่าเหมือนเดิม แต่เจียงไคหยางรู้ตัวดี เขาเจ็บปวดราวกับกระดูกแตกออกเป็นเสี่ยงๆ มีเพียงขาข้างนั้นที่ไม่ถูกซ่อม นอกนั้นส่วนอื่นบนร่างล้วนถูกอัดกระแทกอย่างรุนแรง

ชีพันลั่นกึกๆ ไม่หยุด เจียงไคหยางเหลือบมองชายหนุ่มที่กำลังก้ม หน้าดูโทรศัพท์มือถือเขาด้วยแวตาทวาดกลั้วระคนสนเท่ห์

ชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์สง่างามคนนี้ ทำไมจึงเพด็จการปาเถื่อนถึงเพียงนี้

กล้าทำเรื่องผิดกฎหมาย ทั้งที่ปัจจุบันบ้านเมืองมีข้อมีแป ทำไมเขานึกจะทำร้ายใครก็ทำตามอำเภอใจ คนแบบนี้ต้องถูกลงโทษตามกฎหมายแน่นอน!

ในขณะที่เดียวกัน เจียงไคหยางก็ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมจู่ๆ สีเจ๋อตึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้ ทำไมอยู่ดีๆ สีเจ๋อตึงพาคนมารุมทำร้ายเขาถึงที่ ทำไมสีเจ๋อตึงเอาโทรศัพท์มือถือเขาไป ทำไมสีเจ๋อตึงยังต้องถ่าย...

ถ่ายรูป?!

เจียงไคหยางใจกระตุกเกร็งแน่น ความเจ็บปวดทางกายยังพอทำเนา แต่มีลางสังหรณ์ไม่สู้ดีบางอย่างผุดเข้ามาในใจ ไม่รอให้เขาได้ใครครวญอะไรไปมากกว่านี้ ก็ได้ยินเสียงสีเจ๋อตึงพูดเสียงเย็นชา “สีหน้าน่าเกลียดมาก บนหน้าผากก็มีแต่เหงื่อเต็มไปหมด แต่งหน้าให้หมอนี่หน่อยสิ”

ดิงบัวขาวพริตออกมาทีหนึ่ง จากนั้นก็ให้คนเข้าไปช่วยแต่งหน้าให้เจียงไคหยางทันที

ใครจะไปรู้ว่าดิงบัวไปหาคนพวกนี้มาจากไหน ภายในเวลาแค่ไม่กี่นาที ใบหน้าขาวซีดของเจียงไคหยางถูกกลบด้วยแป้งพัฟฟ์ อีกไม่กี่นาทีต่อมา สองข้างแก้มเขาก็คล้ายมีสีเลือดฝาดอมชมพูระเรื่อ ดูเหมือนคนสุขภาพดีมาก

สีเจ๋อตึงวัดตามองเจียงไคหยางด้วยสายตาเย็นเยือกคราหนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้นอย่างไม่ใส่ใจ “ประมาณนี้แหละ โอเคแล้ว”

คนกลุ่มนั้นที่ดิงบัวพามาต่างหยุดมือ

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมายิ่งสร้างความตกตะลึงจนเจียงไคหยางถึงกับอ้าปากตาค้าง

ดิงบัวหยิบโทรศัพท์มือถือของเจียงไคหยางขึ้นมา เริ่มลงมือถ่ายรูปเขา ถ่ายขาที่ใส่เสื้อกางเกงนั้นก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นก็ถ่ายมือ แขน สุดท้ายก็เคลื่อนไปทั่วตัวจนถึงใบหน้า การกระทำของดิงบัวจึงหยุดลง

เจียงไคหยางยังไม่รู้ว่าคนตรงหน้าก็คือ ดิงบัว ผู้จัดการมือทองชื่อดังแห่งวงการแฟชั่น เขาเห็นฝ่ายตรงข้ามดันกรอบวนตรงดั่งจิ้งจอกขึ้นไปด้วยสีหน้ากัลลัดกลุ้ม ก่อนเอ่ยยิ้มๆ “คุณเจียง คุณช่วยมองกล้องแล้วให้

ความร่วมมือ ยื้มกว้างๆ หน่อยสิ”

รอยยิ้มของดิงบัวกลับทำให้เจียงไคหยางรู้สึกสะท้านเยือกไปทั้งตัว หน้าตา ยิ่งน่าเกลียดขึ้นกว่าเดิม

ในตอนนี สี่เจ้อเดินออกไปจากห้องพักผู้ป่วย คล้ายมีธุระต้องไปจัดการ ต่อมาหัวคิ้วดิงบัวขมวดมุ่นเข้าหากัน พุดด้วยน้ำเสียงหน่ายละอาย “ให้ความร่วมมือแต่โดยดีเถอะน่า ไม่มีเรื่องไหนจะแยไปกว่านี้แล้ว ช่วงสองสามปีมานี้ ฉันก็นิสัยดีขึ้นมาก แค่ว่าให้ซ่อมคนปางตาย โดยไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ เรื่องแบบนี้คุณวางใจเถอะว่าผมทำได้อยู่แล้ว”

นิ้วของเจียงไคหยางลั่นระริกอย่างสุดจะทันทน

“เด็กดี ยื้มหน่อยสิ ผมจะถ่ายรูปให้ พวกแฟนคลับกำลังเป็นห่วงคุณอยู่ไม่ใช่หรอ อย่าปล่อยให้พวกเขาต้องเป็นห่วง ในฐานะไอดอล นี่คือนี่ที่คุณควรทำ”

ดาราที่ดีคนหนึ่ง ควรเป็นแบบอย่างให้พวกแฟนคลับ มีแต่ดาราชั้นต่ำเท่านั้น ที่จะหาผลประโยชน์จากความชื่นชอบและเรียกคะแนนความสงสารจากพวกแฟนคลับ ทำให้พวกเขาต้องเป็นห่วง เป็นทุกข์ เป็นกังวลเพื่อบรรลุเป้าหมายของตัวเอง

ในสถานการณ์เช่นนี้ มีหรือเจียงไคหยางจะยังหัวเราะได้

และความมีน้ำอดน้ำทนของดิงบัวก็เห็นได้ชัดว่ามีขีดจำกัด ดิงบัวในตอนนี้อย่าว่าแต่จำารู้อยู่กับหัวหรือเลย ขนาดหมิงอวี้ก็ไม่เคยเห็นท่าทางเช่นนี้ของเขา ไม่ได้มีความสุภาพสง่างามเหมือนอย่างที่ผ่านมาหลงเหลือเลยสักนิด สีหน้าเข้มขึ้นจนแทบหยดลงมาเป็นน้ำได้อยู่รอมร่อ

นับตั้งแต่สี่เจ้อเป็นหัวหน้าดีไซเนอร์แบรนด์จี๋เหอหย่า ในวงการนี้มีน้อยคนนักที่จะกล้าชนกับดิงบัวแบบซึ่งๆ หน้า

สามารถเป็นผู้จัดการส่วนตัวของซูเปอร์โมเดลระดับท็อปได้ ย่อมไม่มีทางที่ดิงบัวจะเป็นคนใส่ชื่อมือสะอาดแสนบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่เคยต่างพร้อยต้องมลทินเลยสักนิด นั่นย่อมไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาด แต่ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา พวกเขาก้าวขึ้นมาเป็นอยู่อันดับสูงสุดของวงการ ย่อมไม่มีคนโง่เขลาที่ไหนไปเป็นศัตรูกับพวกเขา และก็ไม่มีคนกล้ายั่ว

โทสะเขา

ต้องพูดว่า หนนี้เจียงไคหยางเจอต่อเข้าให้จริง ๆ แล้ว

ติงปั่วยังไม่ถึงกับโมโหอะไรมากนัก แต่คนโมโหที่แท้จริงคือสี่เจ้อ พุดตามตรง ที่ติงปั่วทำแบบนี้ก็เพื่อเจียงไคหยางเองนั่นแหละ ตอนนั้นเขา ควรรีบให้ความร่วมมือถ่ายรูปให้เสร็จ ๆ ไปจะดีที่สุด ไม่อย่างนั้นขึ้นรอให้ สี่เจ้อกลับมา ความน่ากลัวที่เจียงไคหยางต้องเผชิญไม่ง่ายดายอย่างนี้แน่ และเห็นได้ชัดว่าเจียงไคหยางไม่ได้ดวงดีขนาดนั้น เพราะไม่นานสี่เจ้อ ก็ฉกปล้นประทุเดินเข้ามา

เขาปราดตามองเจียงไคหยางที่กำลังตัวสั่นงันงกด้วยสายตาเย็นชา จากนั้นก็หันไปมองติงปั่วพลางเอ่ยถาม “ถ่ายเสร็จยัง”

ติงปั่วผายมือยกไหล่อย่างจนใจ “สีหน้าดูแยขนาดนั้นจะถ่ายเข้าไปได้ ยังไง”

เมื่อสี่เจ้อได้ยินเช่นนั้นก็เลิกคิ้ว แล้วหันไปมองเจียงไคหยางที่กำลัง ตัวสั่นพับ ๆ ก่อนถามขึ้นด้วยน้ำเสียงแฝงแววประหลาดใจ “นายอยากตาย หรือ”

สีหน้าเจียงไคหยางยิ่งดูแยลงไปถนัดตา เขามีความรู้สึกว่า ผู้ชาย คนนี้ถามคำถามนี้อย่างจริงจังมาก

ในขณะเดียวกัน เจียงไคหยางก็ปลอบตัวเองในใจไม่หยุดว่า เป็นไป / ไม่ได้หรอก เป็นไปไม่ได้ ปัจจุบันบ้านเมืองมีชื่อมีแป มีกฎหมายคุ้มครอง / นั้น เขาไม่มีทางทำเรื่องชั่วร้ายอะไรได้หรอก เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ เป็นไป... /

ไม่ถูกต้อง ทำไมเมื่อกี้ตอนเขาถูกซ้อมทั้งตะโกนทั้งร้องโวยวายเสียง / ดัง แต่กลับไม่มีหมอหรือพยาบาลเข้ามาดูเขาเลยสักคน?

เจียงไคหยางใจหล่นตุ๊บ ด่าดั่งลงทันที

ติงปั่วรู้ว่าเส้นทางต่อจากนี้ของเจียงไคหยางลำบากแล้ว เขาเกิด / ความเห็นใจอย่างหาได้ยากจึงเอ่ยปาก “ยังไงซะก็มีรูปที่พยาบาลถ่ายตอนเขา / เล่นโทรศัพท์มือถือแล้ว ใช้รูปนั้นแทนก็ได้”

ได้ยินคำพูดนี้ สี่เจ้อไม่ตอบรับ แต่ก็ไม่ปฏิเสธ ปลอมให้เจียงไคหยาง

โล่งอกได้เพียงไม่กี่จิตใจ ทันใดนั้นสี่เจ้อก็คว้าโทรศัพท์มือถือในมือตึงบัว
สิบเท้าเดินไปยังหน้าเตียงผู้ป่วย เขาหลุบตาเล็กน้อย ปรายตามองสภาพเตียง-
ไคหยางที่นอนอยู่บนเตียงด้วยแวตอย่างผู้ที่เหนือกว่า พูดเสียงราบเรียบ
“ได้ข่าวว่านายแสดงเก่งมาก โชว์ฝีมือการแสดงของนายให้ฉันดูหน่อยสิ
ไม่แน่มันอาจจะพิจารณา ลดหย่อนโทษที่จะแบน²นายให้สักสองสามปี”

ลดหย่อนโทษที่จะแบนนายให้สักสองสามปี

คำพูดนี้ประจวบดังถูกตีแสกหน้า³ ทำให้เจียงไคหยางอึ้งตะลึงแข็งทื่อ
ไปทั้งตัว ในที่สุดความหวาดกลัวก็กัดกินใจเขาจนทนไม่ไหว เขากระโจน
ใส่สี่เจ้อที่ยืนอยู่หน้าเตียง อีกฝ่ายถอยหลังหนึ่งก้าวรวดเร็วจับไว้ ทำให้
เจียงไคหยางวิตเสียหลักถลาล้มคว่ำลงบนพื้น

เจียงไคหยางพยายามพูดแก้ตัวด้วยเสียงสั่นเครือ “คุณสิครับ คุณสิ
ผมไปล่วงเกินอะไรคุณกันแน่ คุณช่วยบอกผมทีได้ไหม ผมขออภัย ผม
ไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ นะครับ ผมไม่ได้ทำเรื่องอะไรที่ผิดต่อคุณเลยสักอย่าง ผม
จะเฝ้าขนาดนั้นได้ยังไง ผมไม่กล้าล่วงเกินคุณหรอกครับ คุณจะต้องเข้าใจผิด
แน่ ๆ ต้องมีคนตำหนิใช้ลูกไม้เล่นไม้ชื่อ ทำให้คุณเข้าใจผิด...”

“โลโครก”

สี่เจ้อพูดสั้น ๆ เพียงสองคำ ก็ทำให้เจียงไคหยางตะลึงงันไปในบัดดล
เรื่องราวต่อจากนี้ ไม่ใช่สิ่งที่เจียงไคหยางจะควบคุมได้อีกต่อไปแล้ว
เขาถูกสี่เจ้อพูดคุกคาม ถูกชายฉกรรจ์ร่างกำยำที่ยืนอยู่ในห้องพักผู้ป่วย
พวกนั้นข่มขู่ เขาตัวสั่นงันงกอย่างห้ามไม่อยู่ เขามองหน้ากล้องในโทรศัพท์
มือถือ พยายามเคลียยิ้มกว้างว่าเรีงสดใส

ทักษะการแสดงของเจียงไคหยางภายในเวลาสั้น ๆ แค่นี้ก็สาบสูญ
แสดงออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ขนาดตึงบัวเห็นแล้วยังรู้สึกสนุกจนอดแซวไม่ได้ “เจ้าหนู แสดงเก่ง
ไม่เบาเลยนี่ ไว้อีกห้าปีหลังเลิกถูกแบนแล้ว อนาคตไกลแน่ ๆ”

² 封杀 คือ ถูกห้ามออกโทรทัศน์ ถูกถอดออกจากรายการทั้งหมดชนิดที่ต้องหมดอนาคต

³ อุปมาว่า กระตุ้นให้เกิดความสำนึก

คำพูดประโยคนี้นั่งกอดสะท้อนอยู่ในห้องพักผู้ป่วยเนิ่นนาน ในขณะที่เจียงไคหยางกำลังอยู่ในอาการบื้อใบ้ สีจ่อ ตึงบัว รวมถึงชายฉกรรจ์ร่างกำยำพวกนั้นต่างทยอยเดินออกไปจากห้องทีละคน จวบจนเสียงปิดประตูดัง “แกรก” สุดท้ายเจียงไคหยางก็ปล่อยโฮออกมาอย่างทนไม่ไหว

เขาปวดระบมตามเนื้อตามตัวจนสุดจะทนทน แต่จิตใจเขาทุกข์ทรมานยิ่งกว่า แทบสติแตกพังทลาย

หลังร้องไห้ไปหลายนาทิจiangไคหยางพยายามข่มกลั้นความเจ็บปวดตะโกนสุดเสียงให้คนเข้ามาในห้อง แต่เขาตะโกนอยู่ห้านาทีเต็มกลับไม่มีใครสนใจใยดีเขาลักคน เขาจึงกดปุ่มฉุกเฉินตรงหัวเตียง คราวนี้ผ่านไปอีกห้านาที ไฟแจ้งเตือนสีแดงในห้องกะพริบไม่หยุดก็ยังไม่เห็นหมอหรือพยาบาลเข้ามาในห้อง

เจียงไคหยางต้องลากขาเบ๊ๆ ของตัวเอง ตะเกียกตะกายไปถึงประตูแล้วพยายามพุงร่างด้วยขาข้างเดียวยืนขึ้นด้วยความยากลำบาก เพิ่งเปิดประตูออกไปก็เห็นชายฉกรรจ์ร่างกำยำแข็งแรงบึกบึนสองคนยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูห้อง ประจวบดังเทพวารบาลคอยอารักขาประตูบานนี้ ทันทีที่เห็นเขาทั้งสองหันมาลงมือจ้องเขาอย่างดุเดือด ชูขวัญให้เจียงไคหยางตกใจกลัว ผงะเซออยหลังล้มคะมำลงกับพื้น เจ็บซ้ำตรงแผลเดิม

ถูกคนเอาโทรศัพท์มือถือของเขาไป

ไม่ว่าจะตะโกนยังไงก็ไม่มีใครมาตอบ

แม้แต่อยากเผ่นหนีออกไปจากที่นี่ ก็ยังถูกขังไว้ ไม่มีทางดินรนขัดขืนได้เลย

ก็เหมือนอย่างทีโพสตีไว้ในเว่ยบัว แม้เขาไม่ได้หมดสติไม่ฟื้น แต่ด้วยสภาพแบบนี้ก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่างจาก “หมดสติไม่ฟื้น” เลยสักนิด

ท่ามกลางความมืดมิด สรรพสิ่งเงียบสงัด เจียงไคหยางราวกับวิญญาณหลุดออกจากร่างไปแล้ว เขานั่งซึ่มกะทือแน่นิ่งอยู่กับพื้นอย่างไม่เข้าใจ ทั้งที่เมื่อยี่สิบนาทีก่อนเขายังกระหือหือมีย่อมองดูצלมวสันต์ นั่งดูแผนการแสนแยบยลเหนือชั้นของตัวเอง ดูแฟนคลับพวกนั้นออกมาดีนแทนเขา นั่งดูพวกแฟนคลับบังคับไม่ให้กองถ่ายเปลี่ยนนักแสดง บังคับ

ให้หมิงอวี้ออกมาแถลงข่าว

ทำไมตอนนี้...ทุกอย่างถึงเปลี่ยนไป?

ไม่สิ ดูเหมือนว่า ทุกอย่างจบเห่แล้ว

สามสิบนาทีต่อมา ในห้องพักผู้ป่วยเตียงเดี่ยวซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของ
โถงทางเดิน เด็กหนุ่มอีกคนค่อยๆ ลืมตา และฟื้นขึ้นมา

เมื่อหมิงอวี้ตื่น หลัวหลวก็เล่าเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นจนถึงตอนนี้
ให้เขาฟัง

สี่เจ็กับตึงปั่วออกไปนานครึ่งชั่วโมงแล้ว ส่วนหลัวหลวก็ติดต่อกับจ้าวรู่
กับฝ่ายพิทักษ์บริษัทมิวส์แล้วเพื่อให้พวกเขาจัดการเรื่องนี้ต่อ ในเมื่อหมิงอวี้
ตื่นขึ้นมาในช่วงเวลาสำคัญแบบนี้ แน่หนอย่าย่อมดีที่สุด

หลังได้ฟังคำอธิบายของหลัวหลว ใบหน้าหล่อใสของหมิงอวี้เปลี่ยนเป็น
เคร่งเครียด

หลังไคร่ครวญสักพัก หมิงอวี้ก็มองหน้าจอโทรศัพท์มือถือพลางเอ่ย
ถาม “เจ้หลว แน่ใจหรือว่าข้อความในเวบบอร์ดนี้ผู้ช่วยเจียงไคหยางเป็นคน
โพสต์?”

เมื่อได้ยินคำถามนั้น หลัวหลวครุ่นคิดครู่หนึ่ง จากนั้นก็ส่ายหน้า
“ฉันคิดว่าเขานั้นแหละโพสต์เอง”

เรื่องแบบนี้สามารถเห็นได้ชัดโดยไม่ต้องพูด ตราบใดที่คนในกองถ่าย
เรียกได้ว่าทีมงานแทบทุกคนต่างรู้ว่าตอนนั้น แท้จริงแล้วอาการบาดเจ็บของ
เจียงไคหยางเป็นเช่นไร

เขาแค่ทำตัวเองขาหักไปข้าง ตอนหลังมีหมิงเสี่ยวอวี้เข้ามาเป็นเบาะ
มนุษย์รับร่างเจียงไคหยาง อย่างว่าแต่กระแทกจนสลบไม่ฟื้นเลย เขาไม่ได้
กระแทกถูกเลยด้วยซ้ำ มีแต่หมิงอวี้ต่างหากที่โดน!”

คุณขากระแทกแล้วจะสลบหมดสติไม่ฟื้นได้อย่างไร

ถ้าบอกว่าเจ็บจนเป็นลมยังมีแนวโน้มความเป็นไปได้มากกว่า แต่มี
คนเป็นลมหมดสติไม่ฟื้นด้วยหรือ

นี่มันพูดแบบไม่มีมูลความจริงชัดๆ!

ช่วงเวลาจากตอนเจียงไคหยางโพสต์เวย์บัวจนถึงตอนนี้เพิ่งผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ด้านกองถ่ายอานลี่ยังนิ่งเฉยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ส่วนทางด้านนี้ทีมผู้จัดการของหมิงอวี่กับทีมผู้จัดการของเจียงไคหยางยังไม่ออกมาพูดอะไร

เวลานี้ในโลกออนไลน์ยังเต็มไปด้วยความโกลาหล หมิงอวี่เปิดเข้าไปดูฟอรัมแฟนคลับมิวส์ของเขา ก็พบว่ามีเหล่าแฟนคลับของเจียงไคหยางเข้ามาถกเถียงเต็มไปหมด ดิ๊งดันที่จะให้ตนออกมาตอบคำถาม

ยังจะทำเช่นไรได้

หมิงอวี่ยิ้มมุมปากพลางเอ่ยถาม “เจ้หลัว เจ็บอกว่าสี่เจ้อกับดิงบัวออกไปครึ่งชั่วโมงแล้วใช่ไหมครับ”

หลัวหุฟพยักหน้าเบาๆ “ใช่ ตอนนี้น่าจะสี่สิบห้านาทีแล้ว”

เมื่อได้ยินแบบนั้น หมิงอวี่ก็พยักหน้ารับรู้ แล้วกดปุ่มโทร.ออก ตอนปลายสายกดรับ น้ำเสียงอีกฝ่ายเต็มไปด้วยความตกใจระคนแปลกใจ เสียงมีเอกลักษณ์เปี่ยมพลังดังตุตตุจแม่เหล็กของชายหนุ่มดังมาตามสาย เขาพูดเสียงทุ้มต่ำนุ่มละมุน “ตื่นเร็วขนาดนี้เชียว”

หมิงอวี่มือหนึ่งถือโทรศัพท์ อีกมือหนึ่งเลื่อนดูเว่ยบัวเจียงไคหยางพลางพูดกั๊กหัวเราะ “ครับ ยังไม่ค่อยสบายนิดหน่อย แต่นอนไม่หลับแล้ว” หมิงอวี่เงิบเสียงลงชั่วขณะ ก่อนเอ่ยถาม “ตอนนี้คุณทำอะไรอยู่ครับ”

ทางสี่เจ้อเงยไปลักพัก แล้วหัวเราะเบาๆ “เธอเดาดูสิ”

เด็กหนุ่มหัวเราะในลำคอ แล้วกระตุกยิ้มมุมปาก “ไม่เดา สี่เจ้อไม่ว่าตอนนี้คุณกำลังทำอะไร พักเอาไว้ก่อนแล้วมาหาผมที่ห้องพักพื่น ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ”

ไม่ถึงห้านาที สี่เจ้อก็มาปรากฏตัวอยู่หน้าประตูห้องพักของหมิงอวี่ ดิงบัวยิ้มกริ่มจนตาหยีแล้วพาหลัวหุฟออกจากห้อง ทำให้ในห้องพักเหลือเพียงชายหนุ่มกับเด็กหนุ่มที่ยังกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย ด้วยใบหน้าที่คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

ทั้งสองสบตากันท่ามกลางความคลุมเครืออยู่นาน นัยน์ตาเด็กหนุ่มไหววูบ ขณะเอ่ยถาม “คุณทำอะไรเจียงไคหยางครับ”

สี่เจ้อกะพริบตาปริบๆ ดูผู้ไร้ความผิด แล้วเลิกคิ้วย้อนถาม “ฉัน

จะไปทำอะไรได้”

“คุณสามารถทำเรื่องต่างๆ ได้เยอะแยะไปหมด ตัวอย่างเช่น สิ่งให้ฝ่ายประชาสัมพันธ์ไปหาซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ เรียกร้องให้ฝ่ายนั้นดำเนินการลงโทษเจียงไคหยาง ถึงขั้นแบนเขา หรือไม่คุณอาจไม่ตกลงเจรจากับซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์โดยตรง แต่ให้ทางออฟฟิเชียลมีวส์ดำเนินการกล่าวโทษเจียงไคหยาง บีบบังคับให้กองถ่ายออกมาเปิดเผยความจริงก็ได้”

เมื่อสิ้นเสียงเด็กหนุ่ม สีเจ๋อเข้มนมองเขาด้วยสายตาซับซ้อนลุ่มลึกเนิ่นนาน กระทั่งหมิงอวี่วนลุกขึ้นสั่นสะท้านไปทั้งตัว ผ่านไปพักใหญ่ สีเจ๋อจึงทอดถอนใจยาวเหยียด “ฉันคิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าที่แท้ภาพลักษณ์ฉันในใจเธอจะสูงส่งปานนี้”

หมิงอวี่มุ่มปากกระตุก “...”

สีเจ๋อละเรื่องวิธีใช้กำลังความรุนแรงพวกนั้นของตนไว้ แล้วบอกว่าได้หลักฐานว่าเจียงไคหยางไม่ได้สลับมาแล้ว และเอาโทรศัพท์มือถือเขาไปด้วย ตั้งใจจะเล่าเรื่องโพสต์เว่ยบัวให้หมิงอวี่ฟัง

หลังฟังคำพูดพวกนี้แล้ว หมิงอวี่ก็ถามยื้มๆ “จั้นหลังจากนี้คุณวางแผนว่าจะทำยังไง”

สีเจ๋อหลุบตาลงนิ่งๆ ก่อนพูดอย่างสมเหตุสมผล “ไปหาสวีอั้งจิ้งให้กองถ่ายเปิดเผยความจริงต่อสาธารณชน”

เมื่อได้ยินคำตอบ หมิงอวี่ถึงกลับส่ายหน้าหัวือ “วิธีนี้แข็งแรงแรงมากพอแน่นอนว่ากองถ่ายต้องช่วยคุณอย่างไม่มีทางเลือก ทว่าเจ้าทุกข์ไม่ใช่สีเจ๋อแต่เป็นหมิงอวี่ ซึ่งถ้าคุณทำแบบนั้น แม้ไม่เป็นผลร้ายกับผม แต่ย่อมไม่ใช่ผลดีแน่”

จากนั้นหมิงอวี่ก็วิเคราะห์อย่างจริงจังให้สีเจ๋อฟังหนึ่งรอบ

สีเจ๋ออยู่ตำแหน่งสูงมานาน มองไปทั่วทั้งวงการแพชั่นและวงการบินเหิง แทบไม่มีใครกล้าล่วงเกินเขา หรือถึงขั้นพูดว่าไม่มีเลยก็ยังไม่ค่อยได้ คนที่มีเงินทุนและกำลังติดต่อกับเขา ล้วนเป็นเพื่อนเขาทั้งสิ้น ส่วนคนที่ไม่มีทุนอย่างเจียงไคหยาง จุดจบของคนแบบนี้เป็นเช่นไร ทุกคนต่างประจักษ์แจ้งดีแล้ว

สมมติว่าตอนนี้สี่เจ็คือคนที่ได้รับบาดเจ็บเพราะเจียงไคหยาง ต่อให้เขาพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินเอาเรื่องทั้งกองถ่าย ให้ซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ส่งตัวเจียงไคหยางออกมา แล้วเจ็ดหัวเจียงไคหยางออกจากวงการบันเทิงก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาใหญ่อะไร

เพราะเขาคือสี่เจ็

ทว่าตอนนี้ คนที่บาดเจ็บและช่วยเจียงไคหยางไว้ ไม่ใช่สี่เจ็ แต่เป็นหมิงอวี่

ต้องยอมรับว่า ก่อนหน้านี้สี่เจ็ก็ได้พูดไว้ว่า เขาเป็นเพื่อนกับจู่จินเจีย ประธานของซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ ฝ่ายตรงข้ามให้ความสำคัญกับประเด็นนี้มาก เขาให้สี่เจ็มาลอบหมิงอวี่แทนเขา และบอกเป็นนัยว่า ‘ในห้าปีนี้เจียงไคหยางอย่าหวังจะได้ปรากฏตัวสู่สายตาประชาชนอีก’

แต่ทั้งหมดนั้น ล้วนเป็นเพราะสี่เจ็ออกหน้าจึงมีผลลัพธ์เช่นนี้ หากไม่มีสี่เจ็ อย่างมากซีเอกซ์เอนเตอร์เทนเมนต์ก็ส่งหัวหน้าฝ่ายพีอาร์มาเจรจาจ่ายค่าชดเชยให้หมิงอวี่ แต่ไม่มีทางแบนเจียงไคหยางแน่นอน

เรื่องที่สี่เจ็คิดจะทำ เขาทำแน่ แต่หลังจากเรื่องพวกนี้สำเร็จแล้วละ คนที่คิดชิงชิงหมิงอวี่ลับหลังจะตามจ้องล้างจ้องผลาญไม่เลิก

“แบบนี้เรียกว่า ‘คนที่อยู่ดีกินดีไม่เข้าใจความรู้สึกของคนที่อยู่ดอยนอก’ ถ้าคุณคิดในจุดของผมด้วย คุณจะไม่ทำแบบนี้”

ตอนพูดคำนี้ หมิงอวี่ยกมือซ้ายแตะลงบนหน้าผากเกลี้ยงเกลาของชายหนุ่มเบาๆ ท่าทางหยอกเย้าด้วยความรักใคร่เอ็นดูแบบนี้ใช้กับสี่เจ็ได้ผลชะงัดนัก เดิมทีอีกฝ่ายยังคิดโต้แย้งไม่เห็นด้วยแบบไม่ยอมลงให้ง่ายๆ แต่เวลานี้ บรรยาการแบบนั้นมลายหายไปหมดสิ้น

หมิงอวี่พูดเสียงจริงจัง “ต่อจากนี้ หากเป็นผม ผมจะทำแบบนี้ครับ”

ห้าหน้าที่ต่อมา จู่ๆ มีเวบบ์นิรนามบัญชีหนึ่ง โพสต์ข้อความว่า...

[สาวน้อยรัตติกาล : เอ๋ ตอนเปลี่ยนเวอร์กลางคืน จู่ๆ ก็เห็นคนคุ้นหน้าคนนี้ใช่มั้ย @เจียงไคหยางหรือเปล่านะ?! (รูปภาพ)]

เวบบ์บัญชีนี้มีคนกดติดตามไม่เยอะ เป็นเพียงบัญชีเล็กๆ เท่านั้น ไม่มีคนสนใจ

แต่ยี่สิบนาทีให้หลัง ทันใดนั้นก็มีความหนึ่งปรากฏบนเวบบ์เวียง-
ไคหยาง...

[เจียงไคหยาง : (ร้องไห้) เมื่อก็ผู้ช่วยผมเข้าใจผิด ทำให้แฟนคลับ
ต้องเป็นห่วง ผมแค่ซำหักเฉยๆ ไม่ใช่สลบไม่ฟื้น ก่อนหน้านั้นแค่เข้าเผือกอยู่ใน
ห้องฉุกเฉินเท่านั้น ไม่มีเวลาดูมือถือเลย เจ็บมากจริงๆ ครับ เจ็บมากๆ
(หน้าร้องไห้) ดังนั้นเลยไม่ทันเห็นว่าทุกคนกำลังเข้าใจผิดแล้ว ขอขอบคุณ
ในความห่วงใยของแฟนคลับทุกคน ผมจะพยายามตั้งใจทำงานต่อไปครับ
(หัวใจ)]

แบบรูปเก้าช่องพร้อมกับโพสต์ข้อความนี้ในเวบบ์

รูปแรกเป็นรูปขาเข้าเผือกของเจียงไคหยาง ตรงกลางสามรูปเจียง-
ไคหยางถ่ายมือแขนและส่วนอื่นของตอนที่บาดเจ็บ และสามรูปสุดท้าย
ล้วนเป็นรูปเจียงไคหยางยิ้มแย้มร่าเริงเบิกบาน คล้ายกำลังดีใจและมี
ความสุขมาก

พวกแฟนคลับที่กำลังอกลั่นขวัญหายทุกคนต่างโล่งอกตามๆ กัน
ขอเพียงไม่เป็นไรก็ดีแล้ว หหมดสติไม่ฟื้นอะไรนั้น ทำให้คนตกอกตกใจ
เกินไปแล้ว!

แต่หลังจากปล่อยภาพออกไป ก็เริ่มมีคนเข้ามาซักถาม [ตกลง
เจียงเจียงบาดเจ็บได้ยังไง ตอนนี้เจียงเจียงยังเจ็บอยู่หรือเปล่า เจียงเจียง
อย่าเล่นโทรศัพท์มือถือเลย พักผ่อนเยอะๆ นะ ให้ผู้ช่วยคุณช่วยดูแลเฝ้าคนดี
แทนไปก่อนดีกว่า พวกเราไม่รีบหรอก]

นี่คือแฟนคลับผู้มีสติอ่อนหวานละเมียดละไม ส่วนแฟนไร้สมอง
จอมวุ่นบางส่วนมีปฏิกิริยาและสีหน้าแบบนี้...

[เจียงเจียงไม่เป็นไรก็ดีแล้ว นี่ถ้าเป็นอะไรขึ้นมา เอะๆ แฟนคลับ
บางบ้านเจอดีแน่ พวกเราจะตามราวี่ไม่เลิกเลย (มิด)]

เพิ่งคอมเมนต์ได้สิบนาที โพสต์ในเวบบ์ของเจียงไคหยางถูกรีโพสต์
ไปหemin ครั้ง คอมเมนต์เกือบหemin กระทั่งผ่านไปอีกห้า นาที จู่ๆ ก็มีบัญชี
โปรโมตหนึ่งโผล่ขึ้นมา โพสต์ข้อความแสดงความแปลกใจ ดังนี้...

[กลุ่มซุบซิบวงการบิน : หือ? ดาราหนุ่มน้อยบางคนออกตัวว่า

‘ไม่มีเวลาเข้าเวบบ์’ เมื่อकिनเพิ่งเห็นเขาเปิดเข้าไปดูอะไรสนุกๆ อยู่เลย
ทุกคนอยากเห็นใหม่ ส่งวาร์ป (แปะลิงก์)!

ทุกคนต่างกดเข้าไปดู!

ที่แท้ก็เป็นเวบบ์ของ “สาวน้อยรัตติกาล”

เมื่อยี่สิบนาทีก่อนเจียงไคหยางโพสต์เวบบ์ว่า ‘ไม่มีเวลาดูมื่อถื่อเลย’
แต่รูปในโพสต์แฉ เป็นภาพหนุ่มหล่อกำลังก้มหน้าสไลด์หน้าจอโทรศัพท์มือถือ
ตัวเอง ใบหน้ากระหม่อมย่นองตื้อใจ เห็นได้ชัดว่าเป็นรูปแอบถ่ายคล้ายเป็น
ภาพความละเอียดต่ำ แต่ไม่ว่าใครก็สามารถมองออกตั้งแต่แวบแรกที่เห็นว่า
ภาพหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในมือผู้ชายคนนั้นกำลังเปิดหน้าเวบบ์

รูปถ่ายคล้ายเรียกมาตบน้ำกลางสี่แยกแบบนี้ บวกกับหน้าตารอยยิ้ม
ชั่วร้ายของเจียงไคหยาง...

แฟนคลับหลายคนต่างสะท้านในใจ และเข้าใจแล้วว่าอะไรเป็นอะไร

แต่ยังมีแฟนคลับสมองนึ่มบางคนยังคงออกมาด้น

[รูปบ้าอะไร ดูไม่เข้าใจ]

[แอนตี้แฟนยุคนี้เก่งไม่เบาเลย เอารูปเจียงเจียงมาตัดต่อแบบนี้
ไปเซฟรูปจากซีรีส์เรื่องไหนมาล่ะ]

[ซิเซ โฟโต้ช็อปโพสต์รูปปลอม ไอคิวเท่ากับศูนย์!]

แต่ไม่นาน แฟนคลับที่ช่วยแก้ต่างแทนเจียงไคหยางลดจำนวนลง
เรื่อย ๆ จนกระทั่งแทบจะเหลือแต่พวกแฟนคลับสมองกลวงที่ยังดันไม่เลิก
ทันใดนั้นก็มียูทูบีปรโมตทำการตลาดดังขึ้นมา เริ่มแซะเจียงไคหยาง!

[ประธานสมาคมซุบซิบ : เปิดกล้องได้เดือนเดียว อยู่ๆ @เจียง-
ไคหยางก็ประสบอุบัติเหตุ จูๆ ช่างน่าเสียดายเหลือเกิน ขาหักหนึ่งข้าง
เท่ากับถ่ายหนังไม่ได้สองเดือน น่าเสียดายกำลังเป็นหนุ่มเอ๊ะๆ ยุคเฟื่องฟู
ดวงกำลังมาแรงแท้ๆ!]

ในเวลานี้ พวกแฟนคลับที่เดิมทีสงบลงบ้างแล้ว จูๆ ก็ลุกฮือกัน
ขึ้นมาอีก แม้แต่แฟนคลับบางคนก็เริ่มระแคะระคายสงสัยก็ถูกโพสต์นี้ดึงดูด
ความสนใจด้วย เพราะเขาต่างตระหนักว่ามีความเป็นไปได้สูงว่าเจียงไคหยาง
ถูกเตะออกจากกองถ่าย *อานลี่!*

ตอนนี้ยังไม่ต้องสนใจว่าเวบบ์ของ “สาวน้อยรัตติกาล” จะมีสถานการณ์ความคืบหน้าเป็นยังไงบ้างแล้ว!

หากเจียงไคหยางต้องถูกเตะออกจากกองถ่าย ในฐานะที่เป็นแฟนคลับเจียงไคหยาง เห็นที่ต้องช่วยเขาแล้ว เวลาสองเดือน ขอเพียงเจียงไคหยางสามารถฟื้นตัวหายเป็นปกติได้เร็ว ก็น่าจะตามถ่ายซีซั่นของเขาได้ทัน เร่งมือเข้าเรื่องอื่นพักไว้ก่อน ไว้ค่อยว่ากันทีหลัง ตอนนี้ต้องช่วยกันโน้มน้าวกองถ่ายก่อน

ส่วนมีเรื่องอะไรที่สามารถโน้มน้าวทางกองถ่ายได้นะหรือ

[@กองถ่าย *อานลี่* เจียงเจียงบาดเจ็บตอนถ่ายหนัง พวกคุณจะไม่ออกมาพูดอะไรบ้างเลยเหรอ]

[เจียงเจียงต้องบาดเจ็บเพราะเข้าฉากถ่ายภาพยนตร์ @กองถ่าย *อานลี่* น่าจะออกมาพูดให้เหตุผลอะไรบ้างนะ!]

[@กองถ่าย *อานลี่* เจียงเจียงแสดงเป็นพระรอง ต้องเข้าฉากถ่ายทำไปไม่น้อยแล้วแน่ๆ เขาบาดเจ็บก็เพราะเล่นหนังเรื่องนี้ สาเหตุการบาดเจ็บของเขา กองถ่ายต้องมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยแน่นอน วอนขอทุกคนโปรดช่วยตรวจสอบหาความจริง และให้ความยุติธรรมแก่เจียงเจียงด้วย!]

ไม่นานเวบบ์ออฟฟิเชียลกองถ่าย *อานลี่* ก็ถูกชุดคุ้ยจนพูน

เดิมทีสวีจ้งยังกลัวใจว่าจะประกาศเรื่องนี้กับสาธารณชนอย่างไรดี แต่หลังจากเห็นข้อความแฟนคลับเจียงไคหยางอยู่ดี ๆ โยนเผือกร้อนมาให้กองถ่าย ผู้กำกับสวีกั๊ดพันกรอด พูดอย่างเช่นเขี้ยวชิงซัง “แม่มันเถอะ นี่มันเรื่องบ้าอะไร ยุคนี้แล้ว ยังมีนักแสดงหลอกใช้ประโยชน์จากแฟนคลับอยู่อีก บีบให้กองถ่ายออกมาแถลงข่าวเนี่ยนะ เจียงไคหยาง แก่ไปกินดีหมี หัวใจเลื้ออะไรมา สมองป่วยหรือไง!”

จัดการชำระร่างกาย จากนั้นก็กลับคอนโดตัวเอง โดยสั่งว่ามีอะไรโทรหาเขาได้ตลอด เขาจะรีบลงมาชั้นล่างทันที

แม้จะบอกว่าทุกอย่างผ่านไปแล้ว แต่ตอนที่สี่เจ้อถอดเสื้อเชิ้ตตัวบางของเด็กหนุ่ม แล้วเห็นรอยเขียวช้ำบนแผ่นหลังเป็นปื้นใหญ่ เขาก็ยังอดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้วเข้าหากัน ใช้นิ้วลูบไล้แผ่นหลังโค้งมนตรงมาตรงหน้าอย่างแผ่วเบา เขานิ่งเงียบไม่พูดอะไรสักคำ

ในฐานะนายแบบคนหนึ่ง หมิงอวี่ยอมมีรูปร่างที่ดีมาก มิหนำซ้ำสี่เจ้อคิดว่า ท่ามกลางเหล่าบรรดานางแบบนายแบบ เด็กหนุ่มคนนี้เป็นนายแบบที่เขาชื่นชอบมากที่สุดเท่าที่เคยเจอมาในชีวิต

รูปร่างเด็กหนุ่มไม่ได้พอมatching คงเพราะผ่านการออกกำลังกายมานาน จึงมีกล้ามเนื้อกระชับหุ้มทับร่างพอมบางนั้น ส่วนเว้าส่วนโค้งได้สัดส่วนใหญ่กว่า เอวคอด กระดูกสะบักบอบบางเป็นเนินสูง ความงามนี้สี่เจ้อเคยเห็นมานานับครั้งไม่ถ้วน และทุกครั้งล้วนขาวสะอาดผุดผ่อง

ทว่าเวลานี้ บนแผ่นหลังได้รูปกลับปรากฏรอยเขียวช้ำเป็นวงใหญ่ ต่อให้ใช้ผ้าทั้งสองข้างช่วยทอนแรงอย่างไร แผ่นหลังก็ยังกระแทกกับกำแพงอยู่ดี ไม่อย่างนั้นเสียงสนั่นดังลั่นจะมาจากไหน ถึงแม้ไม่บวมระบม แต่แผ่นหลังหมิงอวี่ก็ยังปรากฏรอยช้ำโดดเด่นสะดุดตาจนน่าตกใจ

“คุณทำแบบนี้ ผมจ๊กจ๊ก” หมิงอวี่หันมาคว้ามือชายหนุ่มที่กำลังลูบไล้แผ่นหลังเขา พลางพูดกลั้วหัวเราะ “ที่หลังเจ็บสู้แผลที่มือไม่ได้หรอกครับ ถ้าคุณจะรู้สึกปวดใจละก็ น่าจะปวดใจเพราะแผลที่หลังมือผมมากกว่าหรือเปล่า โอ๊ะ ควรเปลี่ยนยาทาแผลใหม่แล้ว”

ว่าแล้วเด็กหนุ่มก็ยื่นมือขวาที่พันผ้าพันแผลหนาเตอะราวกับลูกบ๊องจะไปตรงหน้าสี่เจ้อ

เขาทำเหมือนเป็นเรื่องปกติ ไม่มีอาการเคอะเขินเลยแม้แต่หน่อย สี่เจ้อก็รับมือข้างนั้นไว้ด้วยความเต็มใจ แล้วเริ่มลงมือแกะผ้าพันแผล

มือสี่เจ้อเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว ต่อให้เป็นกาพันแผล เขาก็สามารถทำได้อย่างเรียบร้อยสวยงาม ตอนใส่ยา สี่เจ้อเห็นแล้วยังปวดใจอยู่ยุดๆ ดีที่สี่เจ้อมือเบามาก เมื่อใช้เบตาดีนทำความสะอาด หมิงอวี่จึงแสร้งส่ายยิบ

นิดๆ เท่านั้น

หมิงอวี๋มองท่าทางอีกฝ่ายซึ่งกำลังก้มหน้าตั้งใจทำแผลให้เขา มุมปากก็ค่อยๆ ยกสูงขึ้นก่อนปรากฏเป็นรอยยิ้มกว้าง

นี่เป็นครั้งที่สอง ที่ผู้ชายคนนี้ทำให้เขารู้สึกทั้ง

บางทีก็คล้ายตอนที่พวกเขาทั้งคู่ต่างฝ่ายต่างสบตากันครั้งแรก ไม่ถึงกับเป็นรักแรกพบอะไรทำนองนั้น แต่เป็นความรู้สึกในเชิงที่ว่า ‘คนคนนี้ช่างงดงามสมบูรณ์แบบยิ่งนัก’

พวกเขาต่างซื้อสัตย์เรียบง่ายแบบนี้ ทั้งคู่ต่างยอมรับว่า สิ่งแรกที่เขาสงใจอีกฝ่ายเพราะรูปร่างภายนอก ไม่ใช่ในลึกลับภายในแต่อย่างใด

ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกหรือรูปลักษณ์ หมิงอวี๋ยอมรับว่าสีเจ๋อเป็นผู้ชายที่โดดเด่นยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่เขาเคยพบมาตลอดชีวิตในสองชาติภพ ด้านสีเจ๋อเองก็เช่นกัน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกรูปร่างภายนอกของฝ่ายตรงข้ามดึงดูดกันและกัน จากนั้นจึงได้รู้จักนิสัยใจคอและตัวตนที่แท้จริงของอีกฝ่ายลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ นี่เป็นเรื่องปกติสมเหตุสมผลดีแล้วไม่ใช่หรือ

หลังสีเจ๋อหันแผลให้เรียบร้อยแล้ว หมิงอวี๋ก็หัวเราะคิกคักในลำคอเบาๆ แล้วกล่าวว่า “คุณดูแลเอาใจผมขนาดนี้ ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าคุณไปทำเรื่องอะไรที่ผิดต่อผมมาหรือเปล่า ถึงได้อ่อนโยนผิดปกติแบบนี้”

เมื่อได้ยินแบบนี้ สีเจ๋อเหลือบมองแล้วย้อนถาม “ฉันอ่อนโยนมากหรือ”

หมิงอวี๋ผงกศีรษะด้วยสีหน้าจริงจัง “อ่อนโยนครับ” รวากับรู้สึกว่ายังไม่พอ เขาจึงพูดเสริมต่ออีกประโยค “อ่อนโยนมากๆ”

ที่แรกหมิงอวี๋คิดว่าหลังจากนี้สีเจ๋อจะรู้จักถ่อมตัวบ้างแล้วตอบว่า “หลังจากนี้นั้นจะรักษาความอ่อนโยนของตัวเองไว้เสมอ” ไหนเลยจะรู้วาทันทีที่สิ้นเสียงเขา สีเจ๋อกลับส่ายหน้าพลาญพูดอย่างเคร่งขรึมจริงจัง “ไม่ได้ผิดปกติอะไรนี้ แต่ฉันอ่อนโยนอย่างนี้เสมอ”

หมิงอวี๋ “(/= _ =)/~┐┐”

พับผ้าสี คุณหน้าหนาขนาดนี้ ทำเอาบรรยากาศโรแมนติกพังทลายสิ้นแล้ว!

หลังพักนอนอยู่ที่ตูสองอาทิตย์ บางทีอาจเป็นเพราะยาชื่อดังและราคาแพงลิ่ว ประสิทธิภาพจึงดีมาก หรืออาจเป็นเพราะร่างกายหมิงอวี่แข็งแรงมาก ตอนที่เขาวางแผนเตรียมกลับเข้ากองถ่าย แพลทฟอร์มเลื่อนบนมือค่อยๆ ดีขึ้น เหลือเพียงรอยจางๆ ทาแป้งปิดรอยเอาไว้ได้ ส่วนรอยข้ำบนหลังกลับมาขาวเนียนผุดผ่องดังเดิมแล้ว ไม่มีรอยเขียวช้ำหลงเหลือให้เห็นเลยแม้แต่รอย

คุณคิดว่าเวลาช่วงสองสัปดาห์นี้ ผู้ชายสองคนนี้จะเฝ้าถนอมดูแลรักษาตัวดั่งหยกอย่างสงบเสงี่ยมจริงหรือ

นั่นจะเป็นไปได้ยังไง!

หลังกลับมาที่ตูวันที่สอง ตอนลีเจ้อช่วยใส่ยาทำแผลให้หมิงอวี่ เห็ดหอมตัวแสบเป็นฝ่ายจู่โจมล่อลวง ฉวยจังหวะที่ลีเจ้อไม่ทันตั้งตัว ประกบจูบชายหนุ่มอย่างดูดดื่มเร้าร้อน ขณะโรมรันพันตู่อยู่ในช่วงเข้าด้ายเข้าเข็ม หนนี้หมิงอวี่แสดงเจตนารมณ์ชัดเจน “ตกลงกันแล้ว ว่าคราวนี้ผมอยู่บน”

ใครจะไปคาดคิดว่าภายนอกลีเจ้อแสดงท่าทีเห็นด้วยเต็มที่ แต่พอเอาเข้าจริงก็ฉวยจังหวะตอนหมิงอวี่ไม่ได้ระวัง จู่โจมพลิกกลับทันที!

ท่ามกลางน้ำตาแห่งความริ้นรมย์ ระคนความเศร้าโศกและโกรธเกรี้ยว หมิงอวี่พูดเสียงชิงชัง “คุณไม่รักษาสัญญา!”

ลีเจ้อพูดด้วยสีหน้าซื่อสัตย์และจริงใจ “เธอบาดเจ็บอยู่ นี่ฉันทำเพื่อเธอเล่นนะ จะตราตรำไม่ได้”

หมิงอวี่ “...ตราตรำบ้านคุณหะ!”

...หนนี้ไม่คิดอมพะนาเก็บไว้ในใจแล้ว ขึ้นไม่ด่าออกมา เห็ดหอมน้อยไม่มีทางคลายโทสะแน่!

ในระหว่างที่หมิงอวี่พักรักษาตัวสองสัปดาห์นี้ กองถ่าย *อาวนสี้* ได้ถ่ายทำฉากต่างๆ ในเมืองเอชเสร็จหมดแล้ว ด้วยความที่เจียงไคหยางเพิ่งเข้ากองถ่ายไปแค่อาทิตย์กว่า ดังนั้นคนที่มิเขาเข้าฉากจึงยังมีไม่มาก เปลี่ยนนักแสดงชายคนใหม่เข้ามาถ่ายซ่อมฉากพวกนั้นเสร็จเรียบร้อยในเวลาอันรวดเร็ว มีหน้าที่ยังทำงานเข้าฉากกับทีมงานกองถ่ายได้อย่างราบรื่นมีความสุขดี

บทบาทพระรองนี้ระดับความยากของทักษะการแสดงไม่สูงมาก หากเจียงไคหยางไม่ใช้เส้นสาย ไม่แนบหนนี้อาจเป็นของเขาตั้งแต่แรกก็ได้

จะนั้นตอนกองถ่ายย้ายกองออกจากเมืองเอช หมิงอวี้ก็จัดแจงเก็บ กระเป๋าสัมภาระเตรียมจะบินไปมณฑลวายุ เพื่อไปสมทบกับกองถ่ายที่นั่น หนนี้ตอนเขากำลังจัดกระเป๋าดูเส้นทาง ผู้ชายบางคนก็มานั่งจัดกระเป๋ายุ่ง ข้างๆ ด้วยท่าทางจริงจังมาก

หมิงอวี้พูดอย่างจะหัวเราะก็ไม่ใช่จะร้องไห้ก็ร้องไม่ออก “ผมไป ถ่ายหนัง คุณจะตามผมไปทำไมครับ”

เมื่อสี่เจ็ดได้ยินเช่นนั้นก็พูดเสียงเย็นนิ่งๆ “ฉันไปสังเกตการณ์อยู่ข้างๆ ถือโอกาสคอยให้กำลังใจเธอด้วย”

หมิงอวี้ “...”

เหอะๆ หนูนั่งงานที่จู้เหอหย่าของคุณคงว่างมากสินะ ถึงได้ใจเย็น เอ้อระเหยลอยชายได้แบบนี้

คุณลองคิดถึงดูสิ เจ้าหมอนี้มัวเอ้อระเหยลอยชายไม่ไปทำงานทำการ แต่เหตุไฉนยังนั่งตำแหน่งรองตำแหน่งสุดท้ายอันดับหนึ่งของโลก ได้อย่างมีเสถียรภาพมั่นคงอยู่ได้ ลงจากตำแหน่งไม่ได้ หรือไม่มีคนโค่นเขา ได้จริงๆ กันแน่!

ไม่ว่าหมิงอวี้จะแตกตันจนแทบไร้คำพูด ทางด้านสี่เจ็ดก็ยังคงยึดมั่น ในหลักการสามีเป็นผู้นำ ภรรยาเป็นผู้ตามไว้...แค่ักๆ ต้องเป็นหลักการ “เห็ดหอมนำ ฉันตาม” สิ เขาเดินทางตามหมิงอวี้ไปมณฑลวายุ เพื่อถ่ายฉาก ต่อไปในภาพยนตร์ *อานลี้*